

Tři sirky ozáří noc

*“Proměňovali jsme se jako chameleóni.
Bylo obtížné se druhý den poznat.
Panovalo mezi námi nepsané pravidlo,
že o takových metamorfózách
nesmí nikdy padnout ani slovo.”*

Postavy:

František – asi 15 let, uzavřený do sebe, cítí se zanedbáván svojí matkou, upíná se k Zvířeti a posléze k Simoniným “hrám.”

Simona – asi 50 let, bývalá divadelní herečka, teatrálně zjitřená, upnutá ke své minulosti.

Matka

Matčin milenec

Simonin milenec

1. obraz

INT., auto, podvečer

František sedí na zadním sedadle auta a za jízdy hledí postranním okýnkem na ubíhající krajinu. Je apatický, na jeho tváři se střídají stíny a světla.

Do zvuku motoru se mísí hlasy - konverzace jeho matky a jejího milence, je těžce srozumitelná.

František má na klíně sportovní tašku se zipem, uvnitř ní lze tušit hranatou schránku, pevně ji drží oběma rukama.

František se otočí dopředu, obě postavy vidíme z pohledu Františka. Jeho matka řídí, odhalená noha na vysokém podpatku sešlapává plynový pedál. Matčin milenec si na klíně rozkládá velkou mapu.

Matka

Františkův táta vždy říkal, že mapy jsou pro blbce.

Matčin milenec

(zápasí s mapou)

Jo? Já teda cestu od Simony na letiště nemůžu najít ani s mapou.

Matka

Tak se zeptáme.

František

S tátou jsme se nikdy neptali. Ale zato jsme se někdy ztratili.

Matka

Přesně tak, zlatíčko. Už se na nás nezlobíš, že?

Matčin milenec

S náma by ses nudil. Vylehávat na pláži není nic pro takovýho kluka, co?

František pokrčí rameny, sevře ruky na tašce.

Matka

U tety si užijete spoustu legrace, uvidíš. Těšíš se?

František kývne hlavou.

František

Hm.

Matčin milenec

Ha, už jsem to našel.

Matčin milenec podívá dozadu na Františka a spiklenecky na něj mrkne, pohladí Františkovu matku po šíji.

František pevně obejmě svoji tašku a otočí se zpátky ke svému výhledu z okna.

2. obraz

EXT., před Simoniným domem, podvečer

Auto zastaví před starším, udržovaným domem se zahradou. V bráně stojí Simona, vykročí se přivítat s matkou a jejím milencem.

František vystupuje z auta poslední, opatrně přidržuje svoji tašku. Prosmekne se kolem dospělých a vstupuje do zahrady. Zkoumavě se dívá na sochy rozeseté po trávníku, prosklenou zeď bazénu a rozsvícený salon zimní zahrady na straně domu, připomínající jeviště. Bloumá kolem domu, rozhlíží se a vchází hloub do prostoru zahrady.

V průhledu mezi stromy vidí matku, jak líbá Simonu na tváře. Matčin milenec Simoně předává kufr. Matka ho hledá pohledem a volá na něj.

Matka

Františku!

František sklouzne po srázu do neudržovaného rohu zahrady, kam schová svou tašku pod keře a vrací se k dospělým.

Průhledem mezi stromy sledujeme, jak matka Františka políbí do vlasů na rozloučenou, její milenec mu potřese rukou a nastupují do auta. Simona položí Františkovi ruku na záda.

Auto odjíždí. Simona s Františkem mávají autu. Simona jde ke dveřím domu, s úsměvem

vybídne Františka, aby ji následoval. František chvíli otálí, pak bere kufr a přechází zahradou za ní, pohledem ještě utkví na skrytém rohu, kde schoval svou tašku. Vejde do otevřených dveří domu, kam už zmizela Simona. Dveře se za nimi zabouchnou.

TITULEK

3. obraz

INT., Simonin dům – salon zimní zahrady, noc

Simona a František sedí u večeře v křeslech na prosklené zimní zahradě, kolem nich se za okny rozkládá jen ve stínech zahrada vnější. Simona má na sobě elegantní, nicméně decentní šaty, popíjí červené víno. František se v jídle jen nimrá.

Simona

Nechutná ti?

František

Jo.

Simona

Jak ty děti rostou. Franzi, pamatuješ si, jak jsem byla naposledy u vás?

František

Měla jste velké vlasy, teto.

Simona

(rozesměje se)

Tykej mi. Nejsem tak stará. A neříkej mi teto.

Opět se mezi nimi rozhostí ticho. František položí vidličku a hledí do talíře.

Simona

Copak bys rád dělal?

František

Můžu jít k sobě do pokoje?

Simona přikývne a František vstane od stolu.

4. obraz

INT., Simonin dům – Františkův pokoj, noc

Spící František se neklidně převaluje. Slyšíme škrábání drápků. Odehrává se to však jen ve Františkově hlavě. František sebou trhne a probudí se.

Vstává, rozhlíží se po zšeřelém pokoji, dívá se z okna do zanedbané zahrady.

Zvíře zakňučí.

INT., Simonin dům - chodba, noc

František bloudí nočním domem. Schází po schodech. Šátrá před sebou rukama. V přízemí vidí, že zpoza závěsu oddělujícího zimní zahradu od předsíně prosvítá světlo, slyší tlumený smích a dva hlasy – Simonin a jakéhosi muže. Zastaví se, vyděšením mu zrychleně tluče srdce. Ale jde dál, kolem závěsu k hlavním dveřím, přeopatrně našlapuje v přitmě.

5. obraz

EXT., Zahrada Simonina domu, noc

František se přikrčen plouží kolem oken zimní zahrady – opatrně vzhledne a vidí Simonu v rudé paruce a večerních šatech. Z muže je vidět pouze silueta rozvalená v křesle. Ruka držící cigaretu a nohy v ponožkách položené na stolku. František sklouzne za roh, kde už je mimo možný dohled a dere se houštím ke schované tašce.

6. obraz

INT., Simonin dům – Františkův pokoj, noc

František v pokoji otevírá svoji sportovní tašku, vytahuje schránku. Těká pohledem mezi zavřenými dveřmi a schránkou, kterou pevně drží v náručí. Přistupuje ke skříni, klekne si a

otevře schránku. Usmívá se, poprvé, trochu děsivě. Nesrozumitelně šeptá.

Pohladí škvíru mezi skříní a zdí, kam vypustil Zvíře, které nebylo vidět. Odklidí schránku i tašku pod postel.

INT., Simonin dům - chodba, noc

František znovu jde nočním domem. Schází po schodech. Rukama se drží stěn.

INT., Simonin dům - kuchyně, noc

František vchází do kuchyně, otevírá lednici a mhouří oči před ostrým světlem.

Bere z lednice jeden ze dvou připravených kusů masa.

INT., Simonin dům - chodba, noc

František svírá v rukou maso a než se vydá nahoru po schodech tak přejde k závěsu oddělujícímu zimní zahradu. Svírá maso a přitisknut ke zdi naslouchá, škvírou v látce vidí dovnitř.

INT., Simonin dům – salon zimní zahrady, noc (z Františkova pohledu)

František vidí Simonu v její paruce a dlouhých šatech, jak gestikuluje se sklenkou v ruce.

Vypráví muži, který je pořád pouhou siluetou s cigaretou.

Simona

Já ji říkala, že to tak bude – i tobě jsem to vyprávěla, pamatuješ...

(dolévá mu víno)

Že přijdou klepat na mé dveře

(klepe na stůl, přehrává)

Simono, Simono

(hladí muže po vlasech)

abych se vrátila. Neskutečné drama, abych je nenechala na holičkách.

(přikládá si ruku na srdce)

Simonin milenec

(přerušit ji)

Simo, to je krásné. Ale neměla bys tolik mluvit.

Simona, vyrušena ze svého představení, vykročí ke dveřím.

Simona

Udělám ti večeři.

INT., Simonin dům - chodba, noc

Vylekaný František uteče ke schodům, klopýtá.

INT., Simonin dům – Františkův pokoj, noc

František ve svém pokoji dává maso do škvíry Zvířeti. Šeptá mu.

7. obraz

EXT., Zahrada Simonina domu, den

Simona se opaluje v lehátku na zahradě, na hlavě má velký slamák a sluneční brýle. V ruce má text divadelní hry, který nečte.

František si kope se starým fotbalovým míčem o zeď. Po chvíli ho nechá být, přijde k Simoně a vezme si sklenici s limonádou a ledem.

8. obraz

INT., Simonin dům - chodba, noc

František se opět plíží nočním domem, prochází kolem vstupu do zimní zahrady a lekne se, když uvidí, že závěs je odtažený a v křesle sedí Simona, hledí do temné vnější zahrady na přístupovou cestu k domu. Před sebou má láhev, talíř a jednu nedotčenou skleničku, z druhé usrkává červené víno. Než František stačí couvnout ke schodišti, obrátí

se Simona k němu – má černou paruku a unaveně se na Františka pousměje.

Simona

Nemůžeš spát? Pojd' sem.

František

(zakoktá)

Mám hlad.

Simona ukáže na talíř s jednohubkami před sebou.

INT., Simonin dům – salon zimní zahrady, noc

František si sedá naproti Simoně ke stolu, bere si jednohubku a přežvykuje.

František

Kohos čekala, teto?

Simona

O té tetě jsme si něco řekli.

Simona si přejde rukou po nalíčeném obličejí a zapálí si cigaretu.

František si vezme několik jednohubek.

Simona

To všechno sníš?

Zarazí se, když jej Simona osloví. Jednohubky drží v rukách. Chce zavést hovor jinam.

František

Vypadáš... Teda jste... jsi oblečená jako kdybys něco hrála...

Tady to (ukazuje na její zapěstí)

Simona

(sahá si na náramek)

Z Avignonu... Hostovali jsem tam s divadlem.

(mluví velice pomalu, vychutnává si každé slovo)

A já hrála ženu s červenou (dramaticky se odmlčí)

František

Červenou parukou?

Simona

Kdepak, červenou parukou.

(mávně nad tím rukou a zadívá se Františkovi do očí)

Žena s červenou opičí maskou.

To byla dáma, která přijede do Ostende, na Silvestra, úplně sama.

Objedná si nejluxusnější šampaňské, kouří ty nejúžasnější a nejdelší cigarety, jednu za druhou.

Za celou inscenaci prohovoří pouze jednou. O svém plánu se přesně o půlnoci zabít... Je odhodlána.

A pořád upíjí ze svého šampaňského, postupně, jak se půlnoc blíží...

Simona vypráví, pohled upírá do prázdna, vzpomíná a mluví spíš k sobě a imaginárnímu obecenstvu, než k chlapci.

František si schová několik jednohubek do kapsy noční košile, začíná klimbat, pokoj a Simona se mu rozpíjejí před očima, slyší škrabot drápků hladového Zvířete, než se mu vše za zvuků jejího hlasu rozplyne do tmy.

9. obraz

INT., Simonin dům - salon zimní zahrady, den

František, v podpaží fotbalový míč, se upřeně dívá na telefon. V pozadí na vnější zahradě

je vidět Simonu na lehátku. Františkovy rty se neslyšně pohybují.
Telefon na stolku zvoní. František, k němu přijde a zvedne ho.

Hlas v telefonu

Simono?

Jsi tam, slyším tě dýchat, takže tam jsi.

Musíš mi přestat volat.

Je mi líto, ale ta role není pro tebe. Už ne.

Bylo to tak rozhodnuto.

Chápeš to, že?

Simono, jsi tam?

František položí telefonní sluchátko zpátky.

10. obraz

EXT., Zahrada Simonina, den

František vychází na zahradu, Simona si čte svůj divadelní text.

František

Simono...

Simona

Franzi, miláčku, teď mně neruš.

Nevidíš?

Simona ukazuje scénář.

František poodejde, kope míč o zeď.

11. obraz

INT., Simonin dům - kuchyně, noc

František vchází do kuchyně, otevírá lednici a mhouří oči před ostrým světlem.

Na prkénku leží flák masa a na něm rukou psaný vzkaz: „Přijď do sklepa. Čeká Tě

Loumar.“

František zabouchne dveře lednice.

INT., Simonin dům - sklep, noc

František schází po schodech do sklepa. Stále jasněji slyší Simonin hlas.

Simona

(hraje, hrozivě i vábivě)

Ach, Loumare, Loumare, ty máš tak krásné oči...

(mění hlas)

Všechno jmenuj, jenom jedno nejmenuj.

(mění hlas)

Loumare, Loumare, ty máš tak krásné rty.

(mění hlas)

Všechno jmenuj, jenom jedno nejmenuj.

(mění hlas)

Ach, Loumare, Loumare, ty máš tak nádherný krk.

(mění hlas)

Všechno jmenuj, jenom jedno nejmenuj.

(mění hlas)

Ach, Loumare, Loumare, ty máš tak krásné ruce.

František dojde dolů, vyskočí na něj Simona.

Simona

(zařve)

Abych tě s nima mohl stáhnout pod zem.

Simona rozsvítí světlo, směje se na vyděšeného Františka.

Simona

Pomoz mi.

Simona s Františkem vytahují ze starých krámů šicí stroj. Simona sešlápne pedál a ozve se rytmický zvuk jehly.

(František zvedne pohled na ni a nesměle se usměje.)

INT., Simonin dům – Františkův pokoj, den

František vchází do svého tmavého pokoje, v ruce nese na ramínku kostým od Simony – lesklý proužkovaný oblek. Obléká si ho, obhlíží se v zrcadle. Škrábajícímu zvířeti za skříní podá malý kousek masa, které vytáhne ze skryše pod postelí. Mouchy bzučí. Pod skříní začíná hnít maso.

12. obraz

(Montáž tří večerů v kostýmech, rytmizovaná zvukem a prostřihy obrazu šicího stroje.)

EXT., Zahrada Simonina domu, noc

Simona v pánském obleku, s namalovaným knírkem a slamákem svítí "scénu". František stojí v umělém jezírku vedle krytého bazénu, na sobě má pruhované staromódní plavky. Simona se uloží na lehátko a uděluje Františkovi pokyny.

Simona

Kyneš slunci. Druhou ruku v bok.

František si dává ruku v bok, druhou natahuje k lampě, kterou tam Simona postavila.

Simona

Tak je to správně. A já teď tiše umírám. Tazio....

(prolnout)

INT., Zahrada Simonina domu – krytý bazén, noc

František zadržuje dech, jeho obličej je pod vodou. Na hladinu dopadají květy.

Simona stojí v bazénu vedle Františkova splývajícího těla, voda jí nadnáší dlouhé šaty.

Sype lupeny na hladinu.

Simona

V pátek, v pátek vše oslavíme. Karnevalová tryzna. Oplačme tohoto krásného chlapce.

Navoníme se tím nejluxusnějším parfémem vyrobeným z jeho těla.

František se vynoří, lapá po dechu.

Simona

Franzi, nepřerušuj mě.

František se ponoří a Simona sype květy.

INT., Simonin dům – salon zimní zahrady, noc

Simona má na tváři chlupatou červenou opičí masku. František v obleku sedí v křesle a dívá se na ni. Hra ho baví. Směje se a sám navrhuje jak by měla scéna vypadat. Simona upíjí šampaňské, kouří cigaretu ve špičce. Dotýká se ho, ukládá mu, jak má ležet. Simona víří pokojem a mluví francouzsky.

(prolnout)

INT., Simonin dům – Františkův pokoj, noc

František v obleku z předchozí scény vchází do pokoje, za ním jde Simona, v ruce má opičí masku. František jí kyne, ať jde za ním ke skříni, přikládá si prst ke rtům a naznačuje, ať je opatrná. Simona ve vší vážnosti poslechne.

František

(šeptem)

Simo, nesmíš ho vyplašit.

Opatrně.

Simona

(zprvu překvapeně zírá do škvíry, ale pak vesele, též šeptem)

Teda ta srst, to by byl kožešinový rukávník pro mne...

(Natahuje ruku ke škvíře a rychle ní ucukne)

Kousl bys mně, co?

Simona a František se smějí. Přiloží si prst před ústa. "Pssst"

13. obraz

INT., Simonin dům - chodba, noc

František schází ze schodů a zastaví se, dívá se dolů do chodby.

Simona v županu a její milenec, kterému znovu není vidět do obličeje, stojí v chodbě a hádají se a gestikulují. Jejich hlasy jsou nezřetelné.

Simonin milenec

Jseš směšná.

Simonin milenec odchází. Simona se jej pokusí zadržet, on její ruku setřese a zabouchne za sebou dveře.

Simona stojí v chodbě. Pohlédne směrem k Františkovi a otočí se zády, odchází a zatahuje za sebou závěs.

14. obraz

INT., Simonin dům – salon zimní zahrady, noc

František sedí u stolu ustrojený v kostýmu. Simona nepřichází.

15. obraz

EXT., Zahrada Simonina domu, den

František sedí sám na lehátku. Nudí se. Hraje si sám pro sebe výjev z filmu, nebaví jej to.

16. obraz

INT., Simonin dům – Františkov pokoj, noc

František ve svém pokoji mluví se Zvířetem. Není to srozumitelné. Bzučí mouchy.

Vstoupí Simona oblečená za vojáka. Pila. V levé ruce má sklenici vína a druhou skrývá před Františkovým zrakem.

František sebou trhne, když po chvílce vycítí, že není v pokoji sám. Vstane, ustoupí od skříně, trochu polekaně, ale potěšen se dívá na Simonu.

František

Budeme slavit?

Už ti volali, že, Simono?

Budeme dnes hrát, ano?

Simona

(posměšně si odfrkne)

Volala tvoje máma, zítra si pro tebe přijede.

To oslavíme. Na rozloučenou.

František jen konsternován stojí a dívá se na ni.

Simona

A uklid' tady to maso. Jen tu hnije, hnus.

František

Ale to je krmení pro

(kývne důrazně ke škvíře za skříní)

Simona

(vysmívá se mu)

Samozřejmě, naše tajemství.

(přikládá si sklenici před obličej a paroduje jejich spiklenecké gesta)

Opravdické jako má velká role, můj návrat ke slávě. Telefon, co nezazvoní.

Simona položí na postel dívčí šaty a paruku, František na kostým nevěřičně hledí a obrací se na Simonu. Ta ale již odchází a jen přes rameno mu přikazuje.

Simona

Ustroj se a přijď dolů.

František se dotkne látky šatů, paruky a usadí se zpátky ke škvíře, naklání se k Zvířeti a do toho se ozve Simonin hlas.

Simona

(důrazně, mimo obraz)

Franzi! Nepotřebuješ pomoct?

Franzi!

František sebou trhne a vstane, k oblékání se pořád nemá.

Simona

(plačtivě volá, mimo obraz)

Miláčku, proč mně necháváš čekat?

Proč mně trápíš?

František si nemotorně nasazuje paruku, štitivě bere do ruky šaty.

Simona

(křičí, mimo obraz)

Franzi, tak bude to?

František si odevzdaně začne sundávat domácí kalhoty.

INT., Simonin dům – salon zimní zahrady, noc

František převlečený v holčičích šatech s parukou přichází, pomalu a ošívá se. Simona u stolu sedí převlečená za vojáka. František si přisedne.

Simona Františkovi nabídne víno. Sama už pila hodně, mluví z cesty.

Simona

Směješ se mi?

Já totiž hraju.

Zase mi zavolají.

Simona se natáhne k Františkovi, upravuje mu paruku. Pak si chce vzít Františka na klín. Opilý František se vzpírá, Simona jej přemůže.

Simona

Voják potřebuje občas holku!

Simona si přitahuje Františka v dívčích šatičkách k sobě. Simona zpívá vojenský pochod, rozepíná si výstřih a tlačí do něj Františkovu tvář. Ten je opilý, prostor i Simona se mu rozmazávají před očima. Začne zvracet. Vše se mu rozplyne do tmy.

17. obraz

INT., Zahrada Simonina domu – krytý bazén, noc

Františkovy dívčí šaty plavou v bazéně.

Chvíli se zdá, jakoby v nich plaval utopený František, a chvíli ne.

Simona šaty pere.

18. obraz

EXT., Zahrada Simonina domu - noc

František pozoruje přes sklo Simonu, jak pere šaty, a přikrčen se plíží, potácivě mimo její zorné pole, v ruce nese schránku se Zvířetem.

V rohu zahrady si klekne na zem, trochu se klepe, šeptá a schránu otevře.

19. obraz

INT., auto, podvečer

František sedí na předním sedadle auta vedle své matky, hledí z okna na ubíhající krajinu.

Matka

Nezapomněl sis nic?

František zakroučí hlavou, nepodívá se na ni.

Matka

Zdalo se mi, žes toho měl víc.

(zasměje se)

To bude tím sluncem.

Vy jste se tady měli taky bezva, ne?

Ten Simonin bazén jsem jí vždy záviděla.

Matka mluví o své dovolené, je to jen nesrozumitelný šum slov.

František se dívá z okna auta na ubíhající krajinu.

